

לקראת שבת

עם הלוח ביד

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית – הרב ישראל לנדא Tel: (905)709-7770 / Fax: (905)709-7917

זעקה לגאולה מתוך שפע ורווחה

מסר מרגיע לרבים החוששים מפני גאולה שבאה מתוך תהפוכות נוראות ומלחמות. הרבי קבע שהכול יתנהל בחסד וברחמים.

בי' בשבט תשי"י (1950) עלתה למרומים נשמתו של הרבי הקודם מליובאוויטש, הריי"צ (רבי יוסף-יצחק שניאורסון), האדמו"ר השישי של חסידות חב"ד. את מקומו מילא חתנו, האדמו"ר השביעי, המוכר בעולם כולו כרבי מליובאוויטש.

הכול מודעים להתעוררות הגדולה שחולל הרבי מליובאוויטש בעניין הגאולה. למעשה זה עיקר יסודי באמונת היהדות, היסוד השנים-עשר מי"ג עיקרי האמונה, אבל משום-מה הוא קצת נזנח בעבר. כאשר בני-אדם התבטאו 'כשיבוא המשיח' הם בעצם התכוונו לומר שהדבר יקרה בעתיד הרחוק, במקרה הטוב, או לעולם לא.

הרבי מליובאוויטש עורר ציפייה אדירה לגאולה, והפך אותה לדבר חי ועכשווי. כיום, כשבני-אדם מדברים על ביאת המשיח, הם מתכוונים לדבר קרוב, מציאותי, ממש; דבר שמחכים לו כשם שמחכים לאורח שהבטיח לבוא.

גאולה של רווחה

בפעולותיו בעניין זה התבסס הרבי על דברי חותנו, הרבי הקודם, שהוא שהחל להסעיר את העולם היהודי בדבר הגאולה הקרבה. הוא טבע את הביטוי "לא נותר אלא לצחצח את הכפתורים", ביטוי החוזר ונשנה בשיחותיו ובאיגרותיו של ממש. משמעות האמירה הזאת, שהכול כבר מוכן לגאולה, כמסדר צבאי העומד מוכן לקבל את פני המלך, ולא נותר אלא לצחצח ולהבריק את כפתורי המדים.

עם זה, ראוי לשים לב להבדל בולט בין מסר הגאולה במשנתו של הרבי הקודם ובין תפיסת הגאולה בפי חתנו וממשיכו. אצל הרבי הקודם, הציפייה לגאולה עולה מתוך הכאב והמצוקה. בעיצומם של אימי השואה זועק הרבי כי הצרות הנוראות הללו הן חבלי משיח, שאחריהם תבוא הלידה המיוחלת של הגאולה. "כל הצרות והייסורים הם הטבילה ברותחים, המעבירה כל זוהמה, כדי לקבל את פני האורח הטוב אשר עיני כל אחינו בני-ישראל מצפות לו", הוא כותב.

לעומת זה, אצל חתנו הרבי מליובאוויטש, הציפייה לגאולה עולה מתוך מציאות של רווחה ושלווה דווקא. הוא מדבר על גאולה הבאה "בחסד וברחמים". 'חבלי המשיח' כבר מאחורינו, ועתה צריך לקבל את פני משיח-צדקנו מתוך שמחה ומנוחת-הנפש.

לא לחשוש

קודם-כול יש בכך מסר מרגיע לרבים החוששים מפני גאולה שבאה מתוך תהפוכות נוראות ומלחמות. הרבי קבע שיצאנו ידי חובה בכל האירועים הקשים שעברו על עמנו בדורות האחרונים, ומעתה יתנהל הכול בחסד וברחמים.

חשובה לא-פחות היא עצם יצירת הציפייה לגאולה מתוך מציאות של רווחה ושפע. זה החידוש של דורנו, שיהודים זועקים לגאולה גם כשטוב להם. זו דרגה גבוהה יותר של הכרה כי הגאולה לא נועדה לפתור מצוקות בלבד, אלא להביא את העולם לידי שלמותו ואל תכלית בריאתו.

מוטלת עלינו אחריות כבדה. כל אחד ואחת מאיתנו נדרשים להטות שכס, להרבות טוב וחסד, כדי להביא את הגאולה יום אחד קודם.

הרבי הריי"צ מליובאוויטש וחתנו וממלא מקומו, הרבי מליובאוויטש.

יום שישי - עשרה ימים לחודש שבט
הוא תאריך היסטורי - רוחני בעל ערך כפול; יום הסתלקותו של רבי יוסף יצחק זצ"ל, האדמו"ר הקודם של חב"ד ויום עלייתו של הרבי מליובאוויטש זצוק"ל לנשיאות ומנהיגות חסידות חב"ד.

מהרו להזמין כרטיסים

ביום שלישי, י"ד שבט, 7 בפברואר 2012
בשעה 8:00 בערב

במרכז חב"ד, 770 Chabad Gate

בתוכנית:

- ❖ טעימה משבעת המינים
- ❖ שירי האילנות
- ❖ הרצאה מרתקת מפי **ד"ר מרדכי קינדר**: האביב הערבי – מאין ולאן?

דמי השתתפות: \$15

הזמנת כרטיסים: (905) 709-7770

www.chabadisraeli.com

תנחומים

למשפחות רייזמוביץ' / רובט
תנחומים על פטירת האם ז"ל

הדלקת נרות: 5:13PM

צאת השבת: 6:16PM

בדיקות ותוצאות

זה קרה בקיץ תשמ"ח. רבי משה-יעקב וייס, רבה של שכונת נווה-אחינזר בבני ברק, חש כי בריאותו מתערערת. בבדיקות שערך לא נמצא דבר, אך מצבו הבריאותי הידרדר והלך. חתנו, הרב משה-יוסף פרידמן, שיגר מכתב אל הרבי מלויבאוויטש, והמענה לא איחר לבוא: "כדאי לבדוק התפילין והמזוזות. אזכיר על הציון [=קברו של הרבי]".

את התפילין של רש"י ירש הרב וייס מאביו הגדול, רבי אברהם-צבי וייס. הקלף שעליו נכתבו הפרשיות היה נדיר באיכותו, וכתב אותן סופר סת"ם ידוע בדקויות, רבי חיים סופר. גם התפילין של רבנו-תם שלו היו מהודרות, והוא נשא אותן עמו מימי השואה.

מיד עם קבלת המענה מהרבי, מסר בנו, רבי יצחק-ישעיה, את התפילין ואת כל מזוזות הבית לבדיקה. התברר כי המזוזות ברובן נפסלו במרוצת הזמן. התפילין של רבנו-תם היו זקוקות אף הן להחלפה, מפני יושן.

לעומת זה, התפעלו הבודקים מיופיו ומכשרותו המיוחדת של פרשיות התפילין של רש"י. רק את בתי התפילין המליצו להחליף לבתים חדשים, מכיוון שהבתים הישנים יוצרו בשיטות שבהן היה קשה לדייק ברביעו של הבית מכל צדדיו. המשפחה לא איחרה להחליף מיד את כל הדרוש.

בינתיים נמשכו הבדיקות הרפואיות, וכעבור זמן איתרו הרופאים את מקור הבעיה. הם קבעו כי הרב וייס לקה בגידול ממאיר, שפעע בבלוטת המגן ובטחול. הרופאים המליצו על סדרת טיפולים כימותרפיים.

כאשר נערכו הבדיקות לקראת הטיפולים הבהיר כי הטחול גדל עד פי שמונה מגודלו הטבעי. הפרופ' אהרון פוליאק, מנהל היחידה במחלקה להמטולוגיה ב'הדסה' ירושלים, פסק חד-משמעית כי לא ייתכן להתחיל בטיפולים בשעה שהטחול מגודל כל-כך.

בשלב זה שיגר הרב וייס מכתב לרבי, והפעם כתב אותו בעצמו. הוא דיווח על בדיקת התפילין והמזוזות, וסיפר כי תיקנו והחליפו את כל אשר נדרש. לבסוף תיאר את מצבו הרפואי, והפיל תחינה להעביר עליו בתפילה ולעורר רחמים רבים בעבורו.

תשובת הרבי מיהרה להגיע, אלא שראתה תמוהה: "מכתבו נתקבל, ומה טוב לבדוק התפילין. אזכיר על הציון". בשום אופן לא יכלו בני המשפחה להבין מדוע יש צורך לבדוק שוב את התפילין, לאחר שנבדקו זה עתה. בטוחים היו שחלה כאן טעות או אי-הבנה. אך האב לא קיבל את הטענה כי זו טעות, וסירב להניח את התפילין שלו. "אם הרבי מלויבאוויטש כתב שצריך לבדוק, יש

פרעה מתחרט

לא עבר זמן רב מאז יצאו בני-ישראל ממצרים ולפרעה הגיע השמועה "כי ברח העם". על אף שכבר הסכים לשחרר את בני-ישראל, שוב מחזק ה' את לב פרעה "וַיִּהְיֶה לִבּוֹ כְּלֵב עֶבְדֵי... וַיֹּאמְרוּ מֶה-זֹּאת עֲשִׂינוּ, כִּי-שָׁלַחְנוּ אֶת-יִשְׂרָאֵל מֵעֶבְדֵינוּ". מיד יוצא פרעה בראש צבאו וחילותיו לרדוף אחרי בני-ישראל. כשראה העם כי מצרים - שעד לא מזמן היו אדונייהם והעבדו אותם בפרך - רודפים ומתקרים אליהם, נתפסו בחד בבהלה עד כדי איבוד עשתונות מוחלט. דבר זה ניכר בפנייתם אל משה: "...מֶה-זֹּאת עֲשִׂיתָ לָנוּ, לְהוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם... טוֹב לָנוּ עֲבַד אֶת-מִצְרַיִם, מִמַּתְנֵנוּ בְּמִדְבָּר". משה מרגיע את העם ונוסך בו את רגש האמונה והבטחון בה': "אֶל-תִּירְאוּ-הֲתַצְבּוּ וְרָאוּ אֶת-יְשׁוּעַת ה', אֲשֶׁר-נַעֲשֶׂה לְכֶם הַיּוֹם... ה', יִלְחַם לְכֶם; וְאַתֶּם, תִּחְרְשׁוּן". לאחר מכן מצווה ה' את משה: "דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וְיִסְעוּ".

קריעת ים סוף

לבני-ישראל לא היה פשוט כל-כך לקיים את ציווי ה'. לפנייהם הים ומצרים מאחוריהם, אם-כן לאן ילכו?

אז מניף משה את ידו האוחזת במטה המפורסם והים נבקע לרגליהם. בני-ישראל עוברים בתוך הים כאשר "הַיָּם לָהֶם חֹמָה, מִיַּמִּינָם וּמִשְׂמָאלָם". המצרים, הרואים את דרך היבשה, שועטים קדימה כדי להשיג את בני-ישראל. אך כאן קרה המהפך, אך יצא אחרון בני-ישראל מן הים, נכנס אחרון המצרים לתוכו ומי הים שבו למצבם הקודם. כל חיל פרעה ופרשיו טבעו! - למראה גופות המצריים המוטלות על שפת הים התחזקו בני-ישראל באמונתם: "וַיִּירְאוּ הָעָם, אֶת-ה'; וַיֹּאמְרוּ, בְּה', וּבְמֹשֶׁה, עֲבָדוּ".

השירה

באופן ספונטני בוקעת השירה מגרונם וליבותיהם של בני-ישראל לאמור: "אֲשִׁיכָה לַה' - כִּי-נָאָה נָאָה, סוֹס וְרֶכֶב (של פרעה) רָמָה (הושלך) בַּיָּם". כל השירה מלווה בדברי הלל, שבח והודיה לה', תוך סיפור המאורעות, למן רדיפת פרעה וחילו ועד טביעת האוייבים בים. לאחר שירת הגברים פצחו הנשים בשירה - בהנחתה של מרים, אחות אהרון ומשה - כשהן מוסיפות נופך של שמחה באמצעות תופים ומחולות.

המים המרים

מים-סוף יצאו בני-ישראל אל המדבר. כעבור שלושה ימים, משאזלו כל המים שהיו ברשותם, הגיעו אל מרה', שם היה מקור מים, אך כשמו של המקום כך טעם מימיו, מרים. בשלב זה איבדו פשוטי העם את סבלנותם ופנו בתלונה אל משה: "מֶה-נַּעֲשֶׂה?!". ה' נענה לתפילתו של משה ומורה לו להשליך עץ אל המים. אכן, על-ידי כך נמתקו המים. שוב ראו בני-ישראל את כוחו העל טבעי של ה', ההופך מים מרים למתוקים.

לחם מן השמים

לאחר שהרו את צמאונם ראו כי גם האוכל שבאמתחתם הלך ואזל. כבפעמים הקודמות ניגשו והתלוננו באוזני משה ואהרון: "מִי-יִתֵּן מִן-הַשָּׁמַיִם לָנוּ... וְכִי לֶשֶׁם כֵּךְ הוֹצֵאתָ אֹתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל הַמִּדְבָּר, וְלֹקְמִית אֶת-כָּל-הַקֶּהֱל הַזֶּה בְּרָעַב". למשמע תלונות העם מודיע ה' למשה על המזון המיוחד שינתן לבני-ישראל במדבר: "הֲנִי מִמְטִיר לְכֶם לֶחֶם מִן-הַשָּׁמַיִם". יותר מאוחר קראו בני-ישראל לאוכל השמימי, "מן". בבוקרו של כל יום ירד המן סביב מחנה ישראל וכל העם יצא לשדה ללוקטו. לכל אחד היתה מנה מוקצבת למשך היום ("עומר"). גם אלו שהרבו לקחת או המעיטו, גילו בבואם הביתה כי נשארה להם אותה כמות שהוקצבה, לא פחות ולא יותר. כמו כן לא היה ניתן לשמור את המן עבור יום המחור, ומי שהשאיר ממנו, העלתה השארית רקבון ונתמלאה בתולעים. למעט יום שיש בו "לֶקֶט לֶחֶם מִשָּׁנָה (שנ) - שְׁנַי הַעֲמֹר, לְאֶחָד...". היתה זו מנה כפולה עבור יום שיש ועבור השבת, כיון שהמן לא ירד בשבת. בהזדמנות זו חזר הקב"ה על ציווי שמירת השבת "שִׁבְתוֹן שִׁבַּת-קִדְשׁ לַה'". המן היה מזונם העיקרי של בני-ישראל במשך כל ארבעים שנות שהותם במדבר. זכר לנס הגדול של ירידת המן מן השמים, הניח אהרון מעט מן המן בתוך צנצנת, למשמרת למען הדורות הבאים.

מלחמת עמלק

לאחר מסע ארוך ומייגע מגיעים בני-ישראל לרפידים, שם מחכה להם עמלק הרוצה לפתוח נגדם במלחמה. לא היתה זו מלחמתם של ישראל בלבד, כי-אם מלחמתו של ה'. משה ישב בראש הגבעה וכשהרים משה את ידיו כלפי מעלה - גברו ישראל על עמלק, ואילו ברעע שהוריד את ידיו - גברו עמלק. בסופו של דבר ניצחו בני-ישראל, בפיקודו של יהושע, את העמלקים. בסיום המלחמה הבטיח הקב"ה לבני-ישראל כי ישימד את זכר עמלק. וציווה להם לעשות כן כשיכנסו אל הארץ.

כשיעבור זכרו של עמלק מהעולם יהיה העולם ראוי לשלימות רוחנית.

כאשר הסופר שמע את הדברים הסכים לבדוק את התפילין בו-במקום, אף שהוא עצמו לא נמנה עם החסידים.

כאשר פתח הסופר את הבתים החדשים של רש"י, שאליהם הוכנסו הפרשיות המהודרות, קרה דבר מוזר: כלושים אותיות שלמות, ממש פיסות של דיו בצורת אותיות, נפלו על השולחן מתוך הפרשיות. ככל הנראה בשעה שהכניסו את הפרשיות לבתים הופעל עליהן לחץ, ומכיוון שהקלף היה ישן, האותיות פשוט נשרו ממנו. כלומר, הפרשיות המהודרות נפסלו מיד עם הכנסתן לבתים החדשים!

בו-במקום רכש הבן פרשיות חדשות והן הוכנסו לתפילין. מיד למחרת בבוקר נסע למרכז הרפואי 'הדסה', לספר לאביו על התגלית הגדולה ולמסור לו את התפילין הבדוקות. האב התרגש מאוד וביקש מיד להתפלל שחרית בתפילין החדשות.

בעוד האב שקוע בתפילה, עטור בטלית ותפילין, נכנס אל החדר הפרופ' פוליאק, ואמר כי עלה בדעתו לנסות בכל-זאת להתחיל בטיפול הכימותרפי. זה היה מוזר, כי עמדתו בעת האחרונה הייתה נחרצת נגד ביצוע הטיפול במצב הנוכחי.

למחרת הטיפול הראשון נעשה צילום כדי לבדוק את מצב הטחול. כאשר קיבל לידיו הפרופסור את הצילום, הביט בו נדהם ומשתאה וקרא בהתפעלות: "אני לא מאמין! הטחול פשוט הצטמק עד כדי רבע מגודלו הקודם".

לעיני הבן השווה הפרופסור את שני הצילומים זה לזה, והוסיף לומר בהתפעלות כי זו תופעה שאין לה אח ורע. "מעולם לא נתקלתי במקרה דומה", אמר, "וגם אין בספרות הרפואית דיווח על תופעה כזאת ממקום אחר בעולם".

הטיפולים נמשכו עד תומם, וכעבור כמה חודשים חזר הרב וייס לביתו בריא ושלם. זמן-מה לאחר מכן, לקראת חג-השבועות, נסע הרב וייס לארה"ב כדי לבקר אצל הרבי ולהודות לו. הוא נפגש עם הרבי והשתתף בהתעודיותיו, ומאז נעשה חסיד של הרבי. מאז נסע עוד כמה פעמים אל הרבי, וזכה לקירוב ולחיבה מיוחדים מצידו.

כאשר בנו, רבי יצחק-ישעיה, היה מספר את הסיפור נהג לסיים ולומר: "זה היה בעבורנו שיעור חשוב בשביל להבין אמונת צדיקים אמיתית מהי".

הרב וייס נפטר לפני כשבועיים. הסיפור פורסם בשבועון 'יכר חבידי'.

דברים בגוי, אמר. בינתיים החל להתפלל בתפילין של בנו. כעבור כמה ימים החליט הבן כי אין מנוס מלבדוק שוב את התפילין. הוא מסר את התפילין לידי הרב קנר, סופר סת"ם מפורסם בבני-ברק, אך הסופר אמר כי יש תור ארוך של ממתנים. הבן נאלץ לשתף את הסופר בסיפור וגילה לו כי זו הוראה של הרבי מלויבאוויטש.

קורא נכבד, אנו מקווים שאתה נהנה לקרוא את החומרים של גיליונות "לקראת שבת". תן יד להפצת הגליון וצרף לרשימתינו גם את חבריך.